

חדש מהשוק

למי שזה חשוב — זה חשוב מאוד. מכשיר מדפדפניות ביוסלף מתוצרת שווייץ, נמצא למכירה בבתי-המירקחת תמורת 250 שקל.

הביוסלף בא במקום המדחום והמחברת שליד המיטה, שהם שני כלים מאוד חשובים לנשים המנסות למצוא את יוסי-הביוץ המרויח שלהן, כדי להרות.

בפרוספקט המצורף למכשיר החדש מסבירים היצרנים שהמכשיר, בגלל דיוקו במציאת יוסי-הביוץ, הוא טוב גם למניעת-הריון. אבל אני, המכירה אישית כמה וכמה ילדים חמודים שנולדו מחישובים כאלה, לא ממליצה להשתמש רק בחישובים.

ועוד חדש — שלושה בשמים חדשים, אחיו הצעירים של הצרלי הוותיק, יצאו למדפים בימים אלה וקוראים להם צ'רלי טורלס. כל בושם בצבע אחר וכמוכן כריח אחר. אחסוך מכם

את התיאורים בדבר נינוח משכר, תחושתי-הידור מתגרה, חושני, עמוק, מלטף, שכותבים תמיד על אריוות הבשמים. מה שמצא חן בעיניי שכל בקבוק במימשקל 50 גרם עולה 22 שקל, שהוא מחיר נמוך ביותר לעומת כמה נזולים אחרים מתוצרת-חוץ שמסתובבים חופשי בחנויותינו.

חדש אחרון — לרשת חנויות-המיפעל של לפיד-נעמן יש עכשיו מערך שלם של כלי-בית לזוג הצעיר, במחיר 224 שקל. בסכום זה יקבל הזוג הצעיר מערכת כלי אוכל (לי"א איש) סט לקפה (לי"א איש) 2 סירים, 3 תבניות חסינות-אש לאפיה והגשה, 6 כוסות זכוכית, סט סכ"מ (לי"א איש).

נראה לי רעיון טוב מאוד לשיניים של הילדים (וגם של מבוגרים, כמוכן) ולעצבים של ההורים. רולטה הנטאלית קסנסק. תוצרת שווייץ, בכל בתי-המירקחת. תמורת 12.50 שקל. אגב, אחרי השימוש רוחצים במים ומאחסנים בתוך הקופסה הקטנה. היצרנים אומרים שרולטה את מחזיקה מעמד כחצי שנה. אחרי זה הסיפור בטח יימאס עליהם. ובשווייץ יצטרכו להמציא גימיק חדש.

במקום מיכתב למערכת

שירי כל העולם, ואז זה כבר נשמע טוב. ובכל זאת, אוכיר כמה שירים יפהפיים ממש, שנולדו כאן. שירים שאילו לא היו שלנו, הייתי רוצה שיהיו. שירים שהם הדבק שלי לארץ הזאת, יותר מאשר הכותל המערבי, או חוקי השבת או דברים אחרים שנוהגים לקרוא להם שורשים. שירים כמו רעות או הן אפשר או שועלי שימשון (זוכר?) ואחרים. ועשוי לרבר החשוב ביותר, וזה שהכי הרגיו אותי בדברך. הנסיון שלך

ושל חברך לנחש איך השירים שלנו נשמעים באוזני תיאודורקיס. זאת כנראה הבעיה שלך, ולא רק שלך. של טובים ורכים. שירה של עם לא יכולה להיווצר תוך פזילה הצידה לראות איך זה נשמע באוזני אחרים. אני בטוחה שהשירה היוונית הנהדרת לא טרחה אף פעם לחשוב איך היא נשמעת לידייכי בונאה. הם שרו מה שבא להם ומה שנשמע להם טוב, ותראה, או יותר נכון תשמע, איזה יופי יצא להם. ואפילו מיקיס תיאודורקיס הנפלא שר מה שבלב שלו ומה שבראש שלו ולא נראה לי שהוא שם לב אם זה מוצא חן בעיניי, בעיניך או בעיני מישהו אחר.

זהו. אני את שלי אמרתי. תחשוב על זה עוד פעם. אגב, כשמישהו מחברך גידר לך שכל הקטע הזה, שבו כתב מבקר את העורך שלו בעיתון של שניהם הוא מאוד לא מקובל בעיתונות. תזכיר לו, בבקשה, שעל הדגל של העולם הזה חרוטות המילים, 'בלי מורא ובלי משוא פנים'.

אני לא רה כותבת בהעולם הזה. אני גם קוראת את העיתון כל שבוע. בעצם, עיתון טוב מאוד לפי דעתי. מספק את כל מה שהקורא (לפחות קורא כמוני) מחפש בעיתון שבועי. גם אינפורמציה, גם רעות מעניינות, גם רחילות, גם הומור, פה ושם, גם ראינות עם אנשים מעניינים וגם... וזה אולי הכי חשוב — מעצבן.

כמעט שאין אף גליון שבו אני לא מוצאת משהו שמעצבן אותי וכדי שהארדנלין ירוץ לי בדם, אני ממשכה לקרוא ולהתעצבן, ואז כמו כל כך-אדם חושב ואיכתפניק, אני מחליטה לכתוב מיכתב רחוף ביותר למערכת ולהתלונן. מאות פעמים כתבתי מיכתבים למערכת בראש שלי, ואף פעם אחת לא כתבתי אותם על הניר.

היום שוב התרגזתי ושוב החלטתי לכתוב מיכתב למערכת, אבל לפני הכתיבה עצמה הלכתי לברר (יש לי קשרים בהעולם הזה) אם נוהגים לקצר את המכתבים ולשנותם, ובכלל, איך יתייחסו למיכתב למערכת ששועס על עורך העיתון. הסתבר לי שאכן מקצרים מיכתבים למערכת... מתוך רצון לפרסם מה שיותר מכתבים. כן הסתבר לי שהאיש המטפל במיכתבים אלה הוא בעל מישפחה ואיש סוליי, ואין לו שום עניין להסתכסך עם העורך בגלל איזה מיכתב של גברת מעוצבנת. ובכן, מה נותר לי מלבד לפרסם את תלונתי במדור שלי, כי אני הרי אשה מאוד ליבראלית ומוכנה לתת פירסום לכל ריעה על כל אחד.

זאת היתה הקדמה. ועכשיו העניין שהרגזו אותי. בהעולם הזה 15.10.86, ביומן אישי, כתב אורי אבנרי: 'התחלנו לשיר והתחלנו להתבייש. כי שוב התברר שאין לנו, בעצם, תרבות של שירה, אין לנו שום דבר שאפשר לקרוא לו שירים ישראלים, כמו שיש שירים יוונים, או שירים רוסיים. יש לנו שירים שהם כליל של סינגונות, ערב רב של מנגינות, חלקן גנובות מפה ומשם, חלקן חיקויים עלובים...'

ועוד כתב אבנרי: 'הקשבנו להם באוזניים של תיאודורקיס (כפי שנרמה לנו) והם נשמעו תפלים.'

אורי אבנרי הנכבד, עורך יקר, אין שירים ישראלים, אתה אומר. בטח שאין. שירה של עם לא מתפתחת כ־38 שנים. זה לוקח זמן. בערך הזמן שהיוונים יושבים על ארמאות והרוסים על השלג שלהם. איך, בעצם, אתה רוצה שכבר יהיו שירים ישראלים אותנטיים? מי ייצור אותם? אתה, שנולדת בגרמניה, אני, שנולדתי באיטליה, או המוכיחה שלך, שנולדה בעיראק, או מנהל העיתון, שנולד במצרים, או הסגן שלך שנולד באוסטריה, או חברי המערכת האחרים שאומנם כבר נולדו בארץ. אבל ההורים שלהם באו משם. עם המנגינות של שם.

אז מה שיש לנו כרגע הם השירים שכל אחד מאיתנו הביא איתו. כמוכן אפשר לקרוא לזה כליל של סינגונות, אבל אפשר גם לקרוא לזה מיכתב

זהירות, חניונים!

מצב החניה בתל-אביב הוא כזה, שאם אחרי 13 סיבובים ברחובות מצאת מקום פנוי בחניון, אתה מרגיש שניצחת את הטבע.

כך קרה גם לאורנה גלזן, שהיתה צריכה

להביא חומר רחוף למערכת, אבל מקום להשאיר בו את המכונית שלה היא לא מצאה. עוד סיבוב ועוד סיבוב, ופתאום ראתה איזה מקום קטניציק במיגרש החניה. ישר נכנסה, שילמה והיתה מאושרת.

אחרי-כך היא באה למערכת, ישיבה, דיברה בטלפון, מסרה חומר והלכה לקחת את המכונית כדי לחזור הביתה. אבל זה היה יום ישישי כצהריים, ובעל החניון כנראה אהב לעשות שבת תיכף אחרי 2.30 ולכן הוא סגר בשרשרת את החניון על כל המכוניות שהיו בו, והלך לעזור לאשתו עם הגפילטע פיש.

אורנה הסתובבה בחניון הסגור על שרשרת

וחלמה על הבית שלה בהרצליה ועל איך היא תגיע אליו. אגב, על הבית המשמש את שומר החניון לא היה שום שלט עם כתובת או טלפון לאן אפשר להתקשר בזמני-חרום. (ראה תצ"ל-ים).

אחרי שעתיים של עצבים ורוגז וקללות וחוסר-אונים, ואפילו חיפוש טקסי שיקח אותה הביתה עד ליום א' (שאו פותחים שוב את החניון), היא ראתה ארון אחד שמגיע לחניון, ובעזרת מפתח פותח את השרשרת. הסתבר שלחונים הקבועים יש מפתחות. לאלה שסתם מזדמנים לחניה, אין זכויות.

אם אתם מתנים את המכונית שלכם ביום השישי או בכל ערב של יום קדוש, תבררו אצל החניונאי מתי סוגרים ואיך אפשר לפתוח.

פינח בן-יהודה

בשבוע שעבר למדנו כמה מונחים מעולם המוסיקה? היום נלמד מונחים מעולם הסיפורת. איזו רמה?

ובכן, הירעתם שקליקה אומרים בעברית פשוט כנווה

הירעתם שפלגיאטור הוא גונב סיפורתי וסיפרי-עור, כמו אנציקלופדיה או מילון, נקראים בעברית ספריי-עץ.

קיבלתי עוד שניים-שלושה מונחים בנושא. אבל לפי דעתי גם את הלועזית שלהם אף אחד לא יודע. אז מספיק להיות.

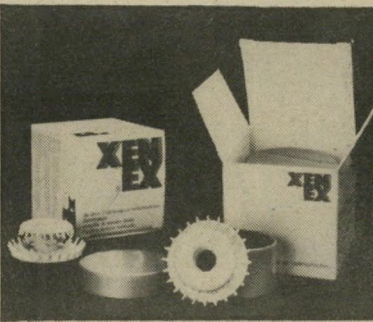
מסטיק פרודוקטיבי

הילדים שלי (ושמעתי שגם שלכם) עושים לי שיעורים, הולכים בשבילי לבית-הספר, ישנים בלילה בשבילי, מתלבשים בשבילי, מסתפרים בשבילי וכמוכן גם מתרחצים ומברישים שיניים בשבילי. כל זה בתור טובה אישית, לכן-אדם שמאכיל אותם.

היו לנו כמה שיחות בענייני שאריות-אוכל בין השיניים, חידקים, ריחות-פה וכל השאר, ובסיכום הם החליטו שפעם ביום שיפשוף קל על פני השטח צריך לספק אותי, וכך הם עושים.

לא שהפסקתי להיות מודאגת משאריות-האוכל שבפה שלהם, אבל החלטתי להפסיק לריב ולוותר, כמו על הרבה מאוד דברים אחרים בחיים שלהם ושלי.

עכשיו ראיתי פירסום בעיתון על רולטה דנטאלית, שני גלגלי-גומי מחוברים ביחד, כשביניהם עשרות זיוי-גומי. סרכן ניקוייה-שיניים יכניס את הרולטה הקטנה אל פיו ותנהג איתה

כמו שהוא מתנהג עם מסטיק. ילעס עד שיימאס לו, וכינתיים זיוי-הפלסטיק הנטתנים בין השיניים יוציאו כל מיני שאריות-אוכל תקועות. קניתי שתי רולטות כאלה, הבאתי הביתה ומייד הוכרו הענייני כהצלחה. כל דבר שנראה כמו מישחק הולך טוב בבית שלנו.